

naní, označený výslovne ako odpor, nelžä pri počítaní lehoty k podaniu tohoto odporu použiť výnimečného ustanovenia § 75 odst. 2 vlád. nar. č. 8/1928 Sb. o predĺžení lehoty k podaniu odvolania o dni poštovej dopravy. Lež názor žal. úradu, že odpor podľa § 21 zákona č. 125/1927 Sb. je »špeciálnym obranným prostriedkom«, je — ako tiež sťažnosť vytýka — mylný, lebo ako už vyslovil nss vo svojom náleze z 3. mája 1932 č. 7260 Boh. A 9873/32, ku ktoréhož odôvodneniu sa podľa § 44 jednacého poriadku odkazuje, odpor, podaný členmi zem. zastupiteľstva podľa § 21 zákona č. 125/1927 Sb. proti opatreniam predsedu zem. zastupiteľstva k min. vnútra, má právnu povahu riadneho opravného prostriedku. Je-li však tento odpor riadnym opravným prostriedkom — odvolaním — smerujúcim proti rozhodnutiu predsedu zem. zastupiteľstva, tedy proti rozhodnutiu, ktoré vydal funkcionár náležajúci k úradnému organizmu povolanému vykonávať v zemi vnútornú správu (čl. 1 a §§ 5 a 6 zákona č. 125/1927 Sb.) a ktoré má tedy s hľadiska § 5 a čl. 8 odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb. povahu rozhodnutia »zem. úradu«, vydaného v I. stolici (srovnej nález z 20. októbra 1933 č. 17.166 Boh. A 10.791/33), tak dopadá i na takéto odvolanie predpis § 75 odst. 2 vlád. nar. č. 8/1928 Sb., jednajúci o zachovaní odvolacej lehoty v prípade poštovej dopravy odvolania. Vyslovil-li tedy žal. úrad v napadnutom rozhodnutí, že predpis § 75 odst. 2 vlád. nar. č. 8/1928 Sb. nelžä použiť pri počítaní lehoty k podaniu vyšezmieneného odporu, spočíva napadnuté rozhodnutie na mylnom názore.

Č. 12.687.

Pojišťovací právo: V řízení o určení pojistných příspěvků podle úraz. zákona nelze s úspěchem odporovati pojistné povinnosti.

(Nález z 12. prosince 1936 č. 17.027/36.)

Prejudikatura: Boh. A 868/21 a 7056/28.

Věc: Pavel D. ve Schwaderbachu proti rozh. zem. úradu v Praze z 6. ledna 1934 o úrazovém pojištění dělnickém.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Úrazová pojišťovna dělnická pro Čechy v Praze předepsala st-li jako spolumajiteli fy L. a spol. a Pavel D. z podniku zednictví, resp. tesařství šesti platebními výměry z 10. října 1932 za příspěvková období 1929/I až 1930/II na základě provedené revise mezd doplatky pojistného.

Nař. rozhodnutím nevyhověl zem. úrad v Praze námitkám, které st-l podal proti těmto výměrům, vysloviv, že námitky brojící pouze proti spolupodnikatelské vlastnosti stěžující si strany nelze věcně projednati v řízení o pojistných příspěvcích podle § 23 úraz. zákona, ježto spadají do zvláštního řízení proti zařadovacímu výměru podle § 18 úraz. zá-

kona. Zařadovacím výměrem z 23. května 1932 byl podnik firmy L. a spol. a Pavla D. »zednictví« uznán podrobeným úrazové pojistné povinnosti dnem 1. ledna 1929 a zařaděn do nebezpečenské třídy VIII. a nebezpečenského procenta 39. Zařadovacím výměrem z 23. května 1932 byl uznán povinným úrazovým pojištěním podnik »tesařství« jmenované firmy a zařaděn do nebezpečenské třídy X. a nebezpečenského procenta 59. Námitky proti uvedeným zařadovacím výměrům byly sice podány, instanční řízení o nich není však dosud skončeno. Vzhledem k tomu však, že dle konečného ustanovení § 18 úraz. zákona nemá ani podání námitek proti výměrům zařadovacím odkladného účinku, byla úraz. pojišťovna oprávněna pojistné za spornou dobu předepsati, a to podle sazby odpovídající výše uvedeným zařadovacím výměrům též stěžující si straně jako spolupodnikateli, neboť uvedenými zařadovacími výměry byl s účinkem vykonatelnosti upraven právní vztah mezi ústavem a stěžující si stranou jako podnikatelem ve smyslu § 11 úraz. zákona a tím i její příspěvková povinnost podle § 21 úraz. zákona spjatá s charakterem podnikatelským (stanoviti ciferní výši příspěvků jest ovšem vyhrazeno výměrům předpisným) na tak dlouho, pokud zmíněné zařadovací výměry nebudou zrušeny nebo nahrazeny jiným rozhodnutím vydaným ve formě zákonné.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Je nesporno, že podniky firmy L. a spol. a Pavla D. »zednictví a tesařství« byly zařadovacími výměry zúčastněné pojišťovny, které žal. úřad cituje v nař. rozhodnutí, uznány povinnými úrazovým pojištěním, že proti těmto výměrům byly podány sice námitky, o nichž nebylo však ještě rozhodnuto, takže zařazení řečených podniků není dosud pravoplatné. Vycházeje z těchto nesporných skutečností, vyslovil žal. úřad v nař. rozhodnutí právní názor, že námitky popírající spolupodnikatelskou vlastnost st-lovu v příčině těchto již zařazených podniků spadají do řízení proti zařadovacím výměrům podle § 18 úraz. zákona, a že nelze o nich věcně jednati v řízení o pojistných příspěvcích. Odepřel proto o námitkách těch meritorně rozhodnouti, uznáv je v řízení, jež se týkalo jen stanovení dodatečného předpisu pojistného z oněch již zařazených podniků, za nepřipustné.

Proti tomuto právnímu názoru brojí stížnost námitkou nezákonnosti a shledává vadnost řízení v tom, že žal. úřad neprovedl důkazy nabídnuté o tom, že st-l nebyl nikdy spolumajitelem firmy L. a spol. Při tom poukazuje na nepříznivé praktické důsledky, jaké dotčený právní názor by měl, a dovozuje, že takové důsledky nemohly prý býti úmyslem zákonodárcovým. Stížnosti není možno dáti za pravdu.

Nss vyslovil již v nálezu Boh. A 868/21 právní názor, při němž setrval i v nálezu Boh. A 7056/28 a na kterém trvá i v tomto sporu, že v řízení o určení pojistných příspěvků nelze s úspěchem odporovati pojistné povinnosti, ježto obojí stadium je samostatné, že jak pro určení všeobecné pojistné povinnosti, tak i pro předepsání příspěvků stanoví zákon zvláštní instanční postup (§§ 18 a 23 úraz. zákona), z čehož plyne, že bylo-li podle § 18 rozhodnuto o pojistné povinnosti podniku, jest

otázka tato v řízení o stanovení pojistných příspěvků vyloučena. Při tom je vzhledem k předpisu § 18 odst. 5 úraz. zákona bez právního významu, byl-li podnik zařadovacím výměrem uznán za pojištěním povinný právoplatně či nikoli. Poněvadž pak stížnost nepopírá, že o námitce, že st-1 není spoludávatelem zařaděných podniků, by vůbec nemělo býti rozhodováno v řízení o jejich zařazení, nelze podle toho, co bylo uvedeno, ve výroku žal. úřadu odmítajícím o této námitce meritorně rozhodnouti v řízení o stanovení příspěvků shledati ani nezákonnost, ani vadnost řízení.

Stížnost vytýká dále, že nař. rozhodnutí je podstatně vadné z té příčiny, že zjišťuje contra acta, jakoby vyměřovací základ nař. předpisů pojistného nebyl brán v odpor, a dovozuje opak z obsahu námitek podaných proti předpisným výměrům. Činí tak právem. — —

Č. 12.688.

Školství. — Řízení správní. — Řízení před nss:
 * Učitel církevní školy ľudové není se zřetelem na předpisy §§ 7 a 10 zák. čl. XXVII:1907 a §§ 20 a 51 nař. č. 76.000/1907 (R. T. č. 113/1907) procesní stranou v řízení zavedeném za účelem vymáhání naturálních požitků jako součásti jeho služebního příjmu od subjektů, jež jsou k poskytování jich zavázány.

(Nález ze 14. prosince 1936 č. 16.956/36.)

V ě c: Štěpán B. v Diviakách proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 12. prosince 1932 o dávce dříví pro učitele-kantora.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

D ů v o d y: Podáním de praes. 7. května 1931 obrátil se st-1, býv. kantor-učitel církevní školy v Diviakách, na okr. úřad v Prievidzi se žádostí, aby stanovil, kolik dříví urbárská obec v Diviacké Nové Vsi je povinna dodati mu jako organistovi-učiteli do 31. března 1927. Dovo-
 zoval na základě kanonické visitace a důchodkové zápisnice, že jmenovaná urbárská obec je povinna k roční dávce 2½ sáhu dříví, takže od r. 1911, kdy začala dodávati pouze 1½ sáhu, činí pohledávka 16 sáhů.

Výměrem z 30. ledna 1932 zamítl okr. úřad v Prievidzi z věcných důvodů tento požadavek, jakož i další, během ústního jednání přednesený, aby žal. strana byla odsouzena k náhradě útrat řízení.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad st-lovo odvolání a výměr okr. úřadu potvrdil z důvodů věcných.

Maje provést právní revisi nař. rozhodnutí, musil se soud již z moci úřední vypořádati nejprve s otázkou, je-li tu stížnost strany legitimovaná.

Nař. rozhodnutí vydáno bylo k odvolání st-le, v němž tento uplatňoval nárok na naturální dávku palivového dřeva vůči býv. urbariali-